

ฟลอเรนซ์ ไนติงเกล แสงสว่างแห่งวิชาชีพการพยาบาล

มิสฟลอเรนซ์ ไนติงเกล กุลสตรีสูงศักดิ์ ชาว อังกฤษ เกิดเมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 1820 ณ ประเทศอิตาลี ในขณะที่บิดามารดาเดินทางท่องเที่ยวในยุโรป ท่านเกิดในตระกูลที่ร่ำรวย จนไม่จำเป็นต้องประกอบอาชีพใด ๆ ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมชั้นสูง และดำเนินรอยตามกุลสตรีเชื้อสายผู้ดี ด้วยการอ่านหนังสือ เล่นดนตรี บักผ้า จัดดอกไม้และช่วยเหลือคนยากจนในเขตที่ดินที่เป็นของครอบครัว จนมิสไนติงเกลรู้สึกเบื่อหน่าย และหวาดกลัวการใช้ชีวิตอย่างไร้ค่าแบบสุภาพสตรีชั้นสูง ผู้มั่งคั่งในยุคนั้น ท่านจึงพยายามศึกษาหาความรู้ในเรื่องต่าง ๆ เพิ่มเติมด้วยตนเอง ท่านเป็นสตรีที่มีความอ่อนโยน น่ารัก แต่ดลัดแหลมคม รักความเป็นระเบียบ มีอารมณ์ละเอียดอ่อน เมื่อมีโอกาสท่านชอบให้ความช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก ทำให้ท่านมีความปรารถนาอยากจะเป็นพยาบาล จึงตัดสินใจเข้าเรียนพยาบาลอย่างจริงจังเพื่อเข้าทำงานในโรงพยาบาล ทั้งที่ครอบครัวของท่านไม่เห็นด้วยอย่างรุนแรง เนื่องจากในสมัยนั้นโรงพยาบาลเป็นสถานที่น่าหวาดกลัวมาก และควรหลีกเลี่ยงทุกที่จะเข้าไปใช้บริการเนื่องสภาพแวดล้อมสกปรกขาดการสุขาภิบาลที่ดี ผู้ป่วยจำนวนมากแออัดยัดเยียดกัน แพทย์ทำงานโดยไม่คำนึงถึงการป้องกันการติดเชื้อ ผู้คนต่างแสดงอาการถูกเหยียดหยามพยาบาลว่าเป็นงานที่สำหรับผู้หญิงเลวที่สุดเท่านั้นจึงจะทำงานในสภาพอันเลวร้ายที่สุดของโรงพยาบาลได้ มิสไนติงเกลจึงต้องศึกษาวิชาพยาบาลอย่างลับ ๆ และมีโอกาสไปปฏิบัติงานสถานพยาบาล ตลอดจนฝึกงาน

ในโรงพยาบาลด้วย ในที่สุดท่านได้ทำงานพยาบาลสมความปรารถนา โดยเริ่มต้นจากการเข้ารับตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันรักษาผู้ป่วยสตรีแห่งกรุงลอนดอน ท่านได้รับการขอร้องให้ช่วยดูแลทหารอังกฤษที่เข้าร่วมสงครามไครเมีย ซึ่งทหารส่วนใหญ่เสียชีวิตจากการติดเชื้อ มิใช่การสู้รบกับทหารฝ่ายตรงข้าม เนื่องจากขาดสุขาภิบาลที่ดี มิสไนติงเกล ต้องต่อสู้ทั้ง

“ ฟลอเรนซ์ ไนติงเกล ไบวัยสาว เธอชื่อยาย สงบเสงี่ยม และแสนดี ”

ความเจ็บป่วยของทหารและเจ้าหน้าที่ที่ไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดและการกระทำของท่าน โดยเฉพาะแพทย์ท่ามกลางสภาพอากาศหนาวเหน็บ ขาดแคลนเวชภัณฑ์ และอุปกรณ์ทางการแพทย์ ท่านต้องทำงานหนัก ดูแลทหารเหล่านั้นอย่างใกล้ชิด หากระหว่างวัน ท่านไม่สามารถเดินตรวจเยี่ยมผู้ป่วยได้ ท่านก็จะทำเช่นนั้นใน

FLORENCE NIGHTINGALE

ฟลอเรนซ์ ไนติงเกด

“แสงสว่างของผู้ทุกข์ยาก”

ตอนกลางคืน โดยจุดตะเกียงแบบตุรกีออกไปทุก
เตียง จึงมีผู้ให้สมญานามท่านว่าสุภาพสตรีผู้ถือตะเกียง
หรือ “ Lady of the Lamp ” เมื่อสงครามสิ้นสุดลง
ท่านยังคงดำเนินบทบาทของพยาบาล มีการก่อตั้ง
มูลนิธิในติงเกล โรงเรียนพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล
ท่านได้เขียนหนังสือว่าด้วยการพยาบาลและเป็นที่
ปรึกษาในการวางนโยบายสาธารณสุขของประเทศ
ท่านไม่เคยยึดติดในชื่อเสียงเกียรติยศที่ท่านได้รับ
จากการกระทำแต่คุณงามความดีอันเป็นคุณูปการ
ใหญ่หลวงแก่วิชาชีพพยาบาล ในทางตรงกันข้ามท่าน
บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม และวิชาชีพ

พยาบาล แม้ว่าท่านจะเจ็บป่วย จนไม่สามารถเดินได้
ตามปกติ ต้องนั่งเอนหลังบนโซฟาภายในห้องนอน
จวบจนวาระสุดท้าย ท่านถึงแก่กรรมอย่างสงบ
เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม ค.ศ. 1910 อายุได้ 90 ปี
สิ้นสุดภารกิจการต่อสู้เพื่อผู้ทุกข์ยาก ผู้ป่วย และ
การยกระดับความเป็นวิชาชีพพยาบาลให้ทัดเทียม
กับวิชาชีพอื่น ๆ ท่านได้ทิ้งผลงานอันเป็นประโยชน์
ไว้เบื้องหลัง เพื่อเป็นมรดกให้กับพยาบาลในรุ่นต่อมา
ซึ่งเป็นพยาบาลวิชาชีพโดยตรง ให้ดำรงบทบาท
ความเป็นพยาบาลที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการ
ดูแลผู้ป่วยสืบไป

ผู้เรียบเรียง ดารัสณี โพธารส

